

Svajonų
ROMANAI

Istorinis

SKANDALINGIEJI SAMERFILDAI

DIANE GASTON

Paslapties sujungti

Knygute.lt

Diane Gaston

PASLAPTIES SUJUNGTI

Keturių knygų serija
„Skandalingieji Samerfildai“
Trečia knyga

Versta iš Diane Gaston, Bound by a Scandalous Secret, 2016

© Diane Gaston, 2016

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Gabrielė Virbickienė, vertimas iš anglų kalbos, 2017

© Elena Lamsodytė, dizainas, 2017

© HQN, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0214-9

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

~1~

Linkolnšyras, 1815m. gruodis

Iš pradžių Džena Samerfild pastebėjo jį tik akies krašteliu. Tolumoje per laukus ant žirgo šuoliavo raitelis – galingas, grakštus ir nerūpestingas. Jaudinantis reginys. Gražus pilkas ristūnas ir jojikas tokiu pat pilku apsiaustu, besiplaikstančiu iš paskos. Žirgas ir raitelis atrodė tarsi sukurti iš debesų, uždengusių visą dangų. Gal Dženai pavyktų užfiksuoti juos popieriuje? Ji čiupo eskizų bloknotą, anglį ir ėmė greitai piešti.

Nieko neišėjo. Raitelis dingo dauboje.

Džena padėjo bloknotą su anglimi į šalį ir grįžo prie tapomo paveikslo – slėnio tiesiai apačioje. Tik dėl jo čia ir sėdėjo šaltą gruodžio dieną. Kaip nuostabu būtų nutapyti ir ant žirgo skriejantį vyrą. Koks iššūkis atskleisti visus pilkus atspalvius, pavaizduoti jėgą ir judesį!

Kanopų trenksmas ją išgąsdino. Džena atsiskuko. Vyras ir žirgas skriejo jos pusėn.

Prakeikimas! Ar jis atjoja išvaryti jos iš svetimos žemės? Nuvyti nuo tokio tobulo apžvalgos taško?

Tik ne dabar! Ji juk beveik baigė. Trūko kelių minučių. Be to, reikėjo greičiau grįžti namo, kol niekas nepradėjo domėtis, kur ji dingo.

Mintis pertraukė žirgo ir raitelio paveikslas. Teptukas pakibo ore stengiantis įsiminti vaizdą, judesį, šviesą ir šešėlius...

Dievulėliau! Jis šuoliavo tiesiai į ją. Džena žengė atatupsta ir parvertė savo taburetę.

Raitelis sustabdė žirgą vos per colį nuo jos.

- Nenorėjau jūsų išgąsdinti, - tarė jis.

- Maniau, kad mane partrenksite! - sušuko Džena ir įmetusi teptuką į ąsotį su vandeniu nusivalė rankas į prijuostę, kurią buvo apsivilkusi ant suknelės.

Sprendžiant iš puikaus apsiausto, skrybėlės ir laikysenos balne, vyras atrodė tikras džentelmenas, kurio darbas - būti aukščiau visų kitų.

Kad tik šis džentelmenas nebūtų tolimas pusbrolis, paveldėjęs šią žemę, kurią ji vis dar vadino savo namais.

- Labai atsiprašau, - tarė jis nulipdamas nuo žirgo. - Atjojau pasižiūrėti, ar jums nereikia pagalbos, bet dabar matau, kad sėdėdama ant kalvos turėjote tikslą.

- Taip, - atsakė Džena ranka prisidengusi

akis. – Kaip matote, tapau peizažą.

– Nedaug trūksta, kad paspaustų šaltukas. Galite sušalti.

Džena parodė jam rankas.

– Mūviu pirštines. – Žinoma, jos pirštinės buvo be pirštų. – O apsiaustas pakankamai šiltas.

Mergina pažvelgė vyrui į veidą. Jis buvo stiprus ir ilgas, bet ne siauras, tiesia, tobulai jam tinkančia nosimi ir tamsiais tankiais antakiais. Iš po skrybėlės kyšantys plaukai irgi buvo tamsūs, o akys – užburiančios karamelės spalvos, pabarstytos tamsiai rudais taškeliais. Mielai nutapytų tokį įsimintiną veidą.

Vyriškis ištiesė ranką.

– Leiskite prisistatyti. Aš Rosdeilas.

Vadinasi, ne pusbrolis. Džena atsiduso iš paglengvėjimo. Matyt, kažkoks kitas aristokratas.

Ji padavė jam ranką.

– Panelė Samerfild.

– Samerfild? – kilstelėjo jis antakius. – Svečiuojuosi pas lordą Penfordą, Delą Samerfildą. Gal būsit giminės?

Džena žinojo tik tiek, kad lordas Penfordas – jos pusbrolis. Kaip pasisekė, kad šis vyras – jo svečias.

– Tolima giminė, – kilstelėjo smakrą Džena. –

Aš viena iš skandalingųjų Samerfeldų. Neabejojau, kad apie mus girdėjote.

Jo veide sustingusi šypsena buvo geriausias atsakymas. Žinoma, kad girdėjo apie jos šeimą. Ir apie velionį tėvą serą Holį Samerfeldą iš Jardnio, praradusį turtus per kvailas investicijas; ir apie motiną, kuri garsėjo daugybe meilužių. Su vienu iš tų meilužių motina ir pabėgo, kai Džena buvo dar tokia maža, kad dabar beveik jos neprisiminė. Kas gi negirdėjo apie skandalinguosius Samerfeldus?

- Tuomet turbūt gyvenote Samerfeldų dvare. - Jis parodė į namą apačioje.

- Dėl to jį ir tapau, - atsakė Džena. - Ir būčiau labai dėkinga, jeigu lordui Penfordui neužsimintumėte, kad įsibroviau į jo žemę. Nieko čia nepaliečiau ir atėjau tik vienam kartui, nutaipyti šio vaizdelio.

Rosdeilas nerūpestingai numojo ranka.

- Esu tikras, kad jis neprieštarautų.

Džena nebuvo tokia tikra. Po tėvo mirties lordas Penfordas nekantravo, kad Džena ir dvi jos seserys kuo skubiau išsinešdintų.

Mergina atsistojo ir ėmė krautis dažus.

- Bet kuriuo atveju, dabar jau eisiu.

Vyriškis uždėjo ranką ant jos molberto.

- Nereikia. Prašau, tęskite.

Džena papurtė galvą. Kerai išsisklaidė, magijos nebeliko. Ji vėl prisiminė, kad namas apačioje jai nebe *namai*.

- Turiu grįžti. Laukia netrumpas kelias.

- Kur trauksite? - paklausė jis.

Akivaizdu, kad žino visus skandalus.

- Į Tinmorų dvarą. - Ji metė į jį paniekos kupiną žvilgsnį. - Ar pamiršote, kad mano sesuo Lorena ištekėjusi už lordo Tinmoro?

Rosdeilas nusuko akis ir nudūrė jas žemyn.

- Pamiršau.

Vyriausioji Dženos sesuo ištekėjo už senio lordo Tinmoro tik dėl pinigų. Tam, kad jaunėlė Džena, vidurinioji sesuo Tesa ir įbrolis Edmundas neskurstų. Kad jie, priešingai nei pati Lorena, galėtų susituokti iš meilės.

Džena taip ir neatleido Lorenai, kad ji paaukojo savo laimę ir įsipareigojo tam senam, bausiam vyrui. Ir dėl ko gi viskas? Džena, priešingai nei sesuo, netikėjo romantika ir laiminga santykių pabaiga. Juk meilė galiausiai įskaudindavo ir tave, ir kitus.

Pakilęs vėjas ėmė drebtinti paveikslą, todėl Rosdeilas prispaudė jo kraštą pirštu, kad nenupūstų. Jis suraukė antakius.

- Matau, kad pavaizdavote būtent tą namą, bet visa kita nėra kiek nepanašu į šiandieną...

Džena atsegė popierių nuo molberto ir atsargiai uždengė jį audiniu, o tada įkišo į odinį voką.

- Galima sakyti, nutapiau prisiminimą. - Arba prisiminimo nuotaiką.

Atskriejo dar vienas vėjo gūsis. Džena nusiuko ir ėmė greitai krauti daiktus: sulankstė molbertą ir taburetę, uždarė dažus, išpylė iš ąsočio vandenį, suvyniojo teptukus į skudurą. Viską sudėjo į vieną didelį drobinį krepšį.

- Kiek kelio iki jūsų namų? - paklausė Rosdeilas.

Džena norėjo atsakyti, kad jos namai tiesiai apačioje.

- Norėjote pasakyti - iki Tinmorų dvaro? Ne daugiau kaip penkios mylios.

- Penkios mylios! - aiktelėjo nustebęs. - Jūs čia viena?

Mergina kietai sučiaupė lūpas.

- Žemėse, kuriose gimiau, palydovai man nereikalingi.

Jis pritariamai linktelėjo.

- Pamaniau, gal turite kompanioną arba ką nors su karieta. Gal tuomet aš galėčiau nuga-

benti jus į Tinmorų dvarą? – Jis pakėlė akis į debesis. – Dangus atrodo nedraugiškai, o jūsų laukia nemenkas kelias.

Džena vos susitvardė nenusijuokusi. Argi jis nesupranta, kas nutiks, jei jį kartu su viena iš Samerfeldų seserų užklups audra?

Žinoma, Džena, priešingai nei jos sesuo Tessa, kuri galiausiai ištekėjo už vyro, su kuriuo ją užklupo audra, niekada neleistų, kad viskas nueitų taip toli. Kodėl gi nesurizikavus ir nepajodinėjus su Rosdeilu?

Ji plačiai nusišypsojo.

– Koks jūs malonus. Būčiau labai dėkinga.

Rosas pritvirtino jos krepšį prie balno ir užlipa ant Sielos, savo mylimiausio žirgo, kuris nuo kumeliuko užaugo jo tėvo veislyne. Tada ištiesė ranką panelei Samerfeld ir užkėlė ją ant šoninio balno priešais.

Mergina atsisuko ir pažvelgė vyrui tiesiai į akis.

– Ačiū.

Ji buvo graži. Šviesi tobula oda, žydros lyg jūra akys, putlios rausvos lūpos, o iš po kepuraitės buvo matyti šviesūs plaukai. Vienintelis trūkumas buvo nosis – kiek per didelė jos vei-

dui, nors dėl to mergina atrodo tik dar įdomesnė, daugiau nei paprasčiausiai graži. Ji nebuvo nei įžūli, nei koketiška, bet pavadinti ne-drąsia irgi negalėjai.

Nebijanti. Štai kokia.

Ji neatsiprašinėjo už tai, kad yra viena skandalingųjų Samerfildų, ir per daug neatgailavo, kad vaikšto ne savo žemėse. Rosui patiko, kad ji neapsimetinėja pati ir priima jį tokį, koks yra.

Turbūt todėl, kad nežino, kas jis toks. Sužinoję žmonės imdavo elgtis kitaip. Sutikti jauną moterį, kuri mintinai nedeklamuoja Debreto etiketo, – kaip šviežio oro gurkšnis.

– Į kurią pusę? – paklausė jis.

Džena parodė ranka, ir jie pajudėjo.

– Kiek laiko svečiuojatės pas lordą Penfordą? – paklausė ji.

– Dvi dienas, ruošiuosi pasilikti iki Trijų karalių. – Tai nelabai patiko jo tėvui.

– Ar per Kalėdas lordas Penfordas turės svečių? – paklausė Džena nepritariamu tonu.

Jis nusijuokė.

– Tik vieną.

– Jus?

– Taip, – atsakė jis.

Mergina ilgokai tylėjo ir sustingusi sėdėjo balne.

- Kaip... kaip jums namas? - galiausiai paklausė ji.

Rosas nelabai suprato, ką ji turėjo galvoje.

- Patogus, - patylėjęs atsakė.

Džena atsisuko ir pažvelgė jam į akis.

- Turėjau galvoje, ar lordas Penfordas daug ką pakeitė?

Ak, juk tai buvo jos namai. Natūralu, kad smalsauja.

- Negaliu pasakyti, bet žinau, kad ruošiasi kai ką remontuoti.

Ji vėl nusisuko.

- Dievaži, remontuoti ten tikrai yra ką.

- Ar nesilankėte ten nuo tada, kai išsikraus-tėte? - paklausė Rosas.

Panelė Samerfild vėl atsisuko ir papurtė galvą.

Pilki debesys juos sparčiai vijosi, tad vyras paskubino žirgą.

- Manau, snigs.

Ir, tarsi jis būtų pranašas, ėmė leistis snai-gės. Iš pradžių pamažu, po to greičiau ir gau-siau, kol galėjai įžiūrėti vos dvi pėdas į priekį.

- Sukite čia, galėsime trumpam prisiglausti.

Jis pasuko į krūmais apaugusį taką ir priėjo klasikinio stiliaus pavėsinę. Pusę jos dengė vijokliai, grindys buvo nuklotos lapais ir šakelėmis.

- Matau, lordas Penfordas sodais nesirūpina, - tarė panelė Samerfeld.

- Gal jis apie jį net nežino, - atsakė Rosas lipdamas nuo žirgo. - Šis gerai paslėptas.

- Paslėptas tik dabar, anksčiau buvo kitaip.

Jis padėjo jai nultipti ir nuvedė žirgą į pavėsinę. Vietos čia pakako visiems. Panelė Samerfeld atsisėdo ant suoliuko pavėsinės viduryje ir susisupo į apsiaustą.

Rosas prisėdo šalia.

- Jums šalta?

Jos skruostai buvo nuostabiai rausvi, o blakstienos blizgėjo nuo ištirpusių snaigių.

- Nelabai.

Jam patiko, kad ji nesiskundžia. Rosas apsižvalgė.

- Ši pavėsinė matė geresnių dienų?

Mergina nostalgiskai linktelėjo.

- Kažkada čia buvo mūsų mėgstamiausia žaidimų vieta.

- Jūs turite dvi seseris, ar ne?

Ji siūbavo kojomis pirmyn ir atgal po suoliuku. Turbūt taip pat darydavo vaikystėje.

- Ir įbrolių, - ji šnairai dirstelėjo jo pusėn. - Pavainikį brolių.

Ar garsiai kalbėdama apie tai, ką kiti mieliau slėptų, ji juto malonumą?

- Kiek suprantu, jis augo kartu su jumis? - Sklido kalbos, kad seras Holis mėgdavo prieš žmoną pasipuikuoti savo meilės kūdikiu.

- Taip. Mes puikiai sutarėme.

Atrodė, kad ji laukia nepatogių klausimų ir atsakinėja į juos kuo nerūpestingiau.

- O kur jūsų brolis dabar? - paklausė jis.

- Ar patikėtumėte, jei pasakyčiau, kad jis augina avis Ežerų krašte? - tarė ji su pajuoka.

- Kodėl neturėčiau patikėti? - Beveik *visus* jo pažįstamus iš esmės buvo galima vadinti ūkininkais.

- Na, jei būtumėte jį pažinojęs, nustebtumėte, kad dabar jis dirba ūkyje. Jis buvo dvidešimt aštuntojo būrio karininkas. Sužeistas Vatterlo, - tarė ji, bet staiga numojo ranka. - Ak, skamba pernelyg didingai. Jis buvo tik leitenantas, ir jį sužeidė....